

Als God gaat blazen..... (Hand 2, 1-11 en Joh. 14, 15 – 16. 23b – 26. Ook: Joh. 20, 19-23)

Als God gaat blazen..... hou je vast..... Dan gebeurt er wat !

En er gebeurt wat in de lezingen van vandaag. 'Plotseling kwam uit de hemel een gedruis alsof er een hevige wind opstak' en het was onvoorstelbaar wat er toen gebeurde. En het gaat door: Even verder in dit deel van zijn evangelie schrijft Johannes: Hij ademde over hen en zei: 'Ontvang de Heilige Geest. Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik jullie.'

Toen begon de Geest van God opnieuw te waaien en in korte tijd waren er enkele tienduizenden volgelingen.

De vraag is of Gods Geest nu ook waait, waar Hij waait en waarheen Hij waait. De Geest waait immers waarheen Hij wil.

Ik wil niet zomaar aannemen dat de Geest in onze dagen ergens waait, maar dan moet je hem misschien wel zoeken en hem willen zien. Eén ding is daarbij ontzettend belangrijk voor *waar* je gaat zoeken: God is niet de God van gelovigen, God is de God van alle mensen, ook van de niet-kerkgangers.

Toen ik begon te werken aan deze Overweging, voelde ik tegenzin in mijzelf opkomen om iets prachtigs te zeggen over hoe de Geest via de kerk werkzaam is. Voor mensen van alle talen is Hij immers via de apostelen verstaanbaar geworden! Mensen hoeven zich dus alleen maar aan te sluiten bij die kerk die ooit op het blazen van de Geest ontstaan is. Zo'n gedachtelijn zou de complexiteit van het leven tekort doen en niet passen bij die Geest die nu binnen, en misschien net zo krachtig buiten de kerk waait en blaast.

Mensen zoeken en vinden God vandaag de dag overal, in en buiten kerken en kloosters, op stilteplekken, in televisieprogramma's en in massabijeenkomsten. En heel veel mensen zoeken God in hun diepste zelf, in hun eigen innerlijk. Voor geestelijke verdieping staan hun een ongelooflijk groot aantal boeken en bladen ten dienste. Spiritualiteit bloeit, er is weer een oplevende belangstelling voor het gebed. Mensen zoeken God overal lijkt het, maar, uitzonderingen daargelaten, juist niet in de kerk.

Is dat erg? Kenmerkend is dat de moderne mens zich nergens langdurig bij één organisatie aansluit. Alle gemeenschappen lijden aan leegloop, al is het waar, de kerken voorop. Als mensen van de jongere generatie zich ergens bij aansluiten doen ze dat voor een tijdje, rond projecten die interessant voor hen zijn. Zijn die voorbij, dan zoeken zij elders weer hun heil.

Zo voelen zij zich op hun gemak in verschillende gemeenschappen en staan open voor het onverwachte. Zij zoeken hun eigen antwoorden voor de levensvragen. En ze googelen, twitteren en houden de hele dag contact met elkaar, op msn en hyves, (408 vrienden nu) of linkedin. En als ze een vraag hebben stellen ze die en krijgen zij binnen een uur tachtig antwoorden.

Moeten wij ons op zijn minst niet afvragen of de Geest ook in hun wereld waait?

Zoals de jeugd zich in enorme netwerken met elkaar verbonden weet, zo weten wij ons ook als katholieken wereldwijd met elkaar verbonden. Het centrum in Rome heeft daarbij een speciale betekenis, omdat dat terug gaat op de apostelen Petrus en Paulus, die van daaruit probeerden de kracht van de Geest die zij gevoeld hadden door te geven.

Als wij de vraag stellen waar en hoe de Geest vandaag in de wereld waait, wordt het inderdaad heel indringend zoals wij zongen: what does the Spirit say to the churches, now, in 2010? En wij moeten daarbij vrijmoedig vragen durven stellen, omdat wij geloven dat die Geest toch zeker waait in die kerk die ons lief is.

Maar velen in de kerk, en niet alleen in Rome, zijn angstig bezorgd, doen de ramen dicht, en sluiten de luiken. Zij herhalen bij gebrek aan beter, op de vragen van de overal zoekende mens, de antwoorden die zij eerder gesproken hebben.

De uitdaging die de Heilige Geest op het ogenblik aan de kerk voorhoudt zou wel eens kunnen zijn de kerk zo aan de tijd aan te passen dat vele mensen God daarin weer kunnen ervaren, zodat in korte tijd de tienduizenden zich weer als volgeling aanmelden.

'Wees niet bang, vrees niet,' lijken Bijbelse woorden die de Geest vandaag ook tegen de kerk spreekt. 'Wees niet bang,' staat er vaak in de bijbel als God openbaart dat er iets gedaan moet worden. 'Doe maar, wees niet bang, Ik, de bevrijdende God zal met je zijn, en daarom valt er niets te vrezen.'

Daarom: Kan het niet de Geest zijn die vraagt de nieuwe kennis van neurologie, antropologie en psychologie te verwerken in de standpunten van de kerk?

Kan het niet de Geest zijn die ingeeft dat mannen en vrouwen ook voor het geloof en het kerkelijk ambt gelijk zijn; dat de liefde van het partnerschap tussen mannen en vrouwen onderling, hen toestaat ter communie te gaan....., dat er vergeving is en herkansing bij mislukking van relaties en daardoor de mogelijkheid van een tweede huwelijk?

En als dat niet kan: Kan het de Geest zijn die influistert: wees barmhartig en liefdevol in het omgaan met mensen die aan de normen niet kunnen voldoen, toon pastorale mildheid.

De kerk waar ik in geloof, doet zijn best er voor ontzettend veel mensen te zijn en niet alleen voor een kleine groep zuiveren van hart. Zoekers, mensen die het allemaal niet zo zeker weten....., in kerkelijke taal: zondaars.....; twijfelaars, die zomaar eens binnen komen waaien als ze de Geest voelen, en de wind horen fluisteren: 'Kom maar, je geloof zal je redden.'

De kernvraag is of wij, U, ik, individueel, als parochie en als wereldkerk, Gods Geest willen toelaten. Wereldwijd proberen we in de kerk te zoeken naar de ware Geest. Laten wij daarbij niet blind zijn voor wat niet goed is, bereid tot herziening van wat niet houdbaar is, wat mij persoonlijk betreft ook de negatieve houding tegenover vrijwel alles dat met seks te maken heeft, en laten onze kerkelijke leiders bereid zijn tot structurele hervormingen.

Laten wij als parochie in de geest van de parochievergadering van afgelopen dinsdag werken. Geen parochie, die zich in angstige bezorgdheid in zichzelf keert, maar een open gemeenschap die bezig is met de vraag wat zij kan betekenen voor mensen binnen en buiten onze groep kerkgangers. De kerk is voor ons belangrijk, omdat dat bij uitstek de plaats is waar over God gesproken en nagedacht wordt, maar ook als de plek waar wij andersdenkenden en anderslevenden als 'geëerde gasten' bij ons willen ontvangen.

De bisschop heeft kort geleden beslist dat wij voorlopig een zelfstandige parochie blijven en vanuit die zelfstandigheid samenwerking moeten zoeken met anderen.

En wij, wij hebben afgelopen dinsdagavond in een goede parochievergadering een paar nieuwe stappen gezet op de weg naar een open, gastvrije kerk. Hopelijk wil de Geest daarin verder waaien.

En nog één aspect: laten wij niet zo druk bezig zijn met het spreken over de kerk, dat wij niet meer toekomen aan het hervormen van onszelf.

Wellicht zegt het evangelie van vandaag ook juist tegen ons: 'Jij, maak plaats in je hart, jij, kom ook eens los van je vooroordelen en vaste ideeën, laat de Geest van God binnen.'

Als God dan gaat blazen....., hou je vast,.... Dan krijg je adem om je medemens aandacht te geven....., adem die je moed geeft om waarheid te spreken....., adem om woorden van warmte en troost te verspreiden....., adem om barmhartig en vergevingsgezind in het leven te staan.